

Махмуд ал-Вардани

ДЕЧАК И ДЕВОЈЧИЦА

Још издалека ју је опазио како долази. Погледавши у сат на тргу, припремио је лице за осмех. Одлучио је да буде природан.

Она је гледала лево-десно док се лагано гегала, да би близу њега стала и насмејала се једноставним осмехом. Имала је тамноплаву, плисирану сукњу што је једва допирала до колена и мушку белу кошуљу, док је рукама обавила школску торбу млитаво је држећи на грудима.

Пружила му је руку, а он је покушао што дуже да је задржи у својој. Рекла је да она никада не касни и на састанке увек долази на време.

Пошли су.

Размишљао је шта би јој рекао. Затим је казао да би требало да седну у башту, али је одбила, објаснивши како се плаши да је неко не види а штавише да раније није ни улазила у кафану. Он је у то сумњао. Приметила је да је збуњен и да не жели да говори. Открио је да је мало дебела, а он, у поређењу са њом, јако мршав. Рекао је да га њихов сусрет јако радује. Одговорила је да и она исто осећа. Затим је рекла да никада пре није била заљубљена и како јој отац не дозвољава било каква познанства. Изјавио је да, такође, никад није био заљубљен, а она је претпостављала да вероватно лаже.

У себи је закључио да су јој очи уистину лепе, па је покушавао што дуже да задржи свој поглед на њима, али би она увек окренула главу.

Улице су биле пуне света, а на њеном лицу једноставан осмех. Повремено би их раздвајала река људи. Размишљао је о којечему, а хтео је и да пљуне. Страсно је пожелео да је ухвати за руку, па је одлучио, мало после, да јој предложи да придржава њену торбу једном руком, али није ни покушао, прибојавајући се да она неће пристати.

Почели су да причају о политици, па је рекла да воли да се меша када отац коментарише догађаје у свету, мада њега више воли него мајку. Он је рекао да му је отац умро и да воли мајку. Осетио је да их неко гледа и то га је узрујавало. Склонили су се са сунца, повремено се гледајући, а она је још лаганом, белом марамицом брисала зној са врата и дизала косу са чела обликујући је одстрага.

Била је уверена да би га, можда, за неко време заволела: без сумње згодан младић, мада није био оно што је желела. Али, знала је да не може имати баш принца из бајке.

У џепу је имао једну цигарету а стидео се да је извади. Питао ју је о школи и учењу, а она је рекла како највише учи када се приближи крај године. Рекао је да би волео када би могао да прича вицeve, али плаши се да ће јој бити досадно, јер девојчице су такве. Приближила му се, па је тада јасно видео њено лице осветљено сунцем, а мало је и жмиркала. Повишеним гласом рекла је да женски род није тако глуп, како он мисли: и „оне“ знају вицeve!

Један друг му је рекао да када буде ставио руку на њено раме, треба, тобож случајно, да му се „оклизне“ и тада ће у лету дотаћи њене груди – а она ће се томе радовати. А, ако се њој то не буде свидело? Поново је хтео да извади цигарету.

Рекла је да све девојке, и још док су сасвим мале, размишљају о удаји, али она није никада. Рекао је да ће бити веома искрен према њој. Одговорила је да ће бити срећна ако тако буде, јер ју је отац научио искренности. Ветар је био тих, а улице дуге. Закључио је да она много прича, а и да жмирка очима.

Била је сигурна да ће ускоро почети да јој се удвара. Следећи пут ће обући неку обичну хаљину и неће са собом носити школску торбу – и, нормално, он ће се томе радовати.

Рекао је, смејући се, да је мало дебела, а он мршав. И она се насмејала и приближивши му своју главу рекла како би требао да једе више пиринча.

Ставио јој је руку на раме. Торба се затресла на њеним грудима док је он гледао око себе.

Рекао је да ће следећи пут да јој прича о многим стварима, а она је потврдила да се њих двоје врло добро разумеју. Погледала је на сат и установила да касни. Мало се устезао, па је признао да је време брзо прошло а да то није ни осетио. Рекла је да би желела провести са њим дуже време, али се боји да отац не посумња. Сложили су се за нови састанак, па ју је отпратио до аутобуса.

МУХАМЕД АЛ-ВАРДАНИ (1950) Рођен у Каиру 1950. године. Почео је да пише одмах по свршетку студија. Карактеристика његових дела су непристрасни и неповезани описи двосмислених, узнемирујућих ситуација. Снажан је критичар потрошачког друштва и утицаја Запада.

Седамдесетих година је, као студентски активиста, неколико пута затваран због политичког ангажмана. Један је од учесника у преношењу тела погинулих војника током рата са Израелом 1973. године.

Представљао је Египат на многим међународним књижевним сусретима у арапском свету и Европи. Уредник је књижевног недељника „Ахбар ал-Адаб“.

Објавио је шест романа и три збирке кратких прича. Значајнија дела: *Тама и светлости*, *Главе зреле за одсецање* и др. Због експериментисања са језиком и формом, као и проницања у алтернативне историје, његови романи су одлично оцењени од стране критике.

Са арајској језика ѝревео, белешку о ѝисцу сачинио
МИРОСЛАВ Б. МИТРОВИЋ